

Кожна дитина має право на захист від усіх форм фізичного та психологічного насильства, образи чи зловживань, відсутності піклування чи недбалого і брутального поводження та експлуатації, включаючи сексуальні зловживання, з боку батьків, законних опікунів чи будь-якої іншої особи, яка турбується про дитину (Конвенція ООН про права дитини).

Домашнє насильство – це не внутрішньосімейна справа чи особливості родинного спілкування. Це протиправні діяння, яким немає виправдання та про які не можна мовчати.

Тілесні покарання не метод виховання. Це – домашнє насильство. Забороняються фізичні покарання дитини батьками, а також застосування ними інших видів покарань, які принижують людську гідність дитини (ст.150 Сімейного кодексу України).

Домашнє насильство спричиняє негативні наслідки як для постраждалих осіб, так і для всього суспільства: почуття провини; почуття сорому; замкненість; страх спілкування; низька самооцінка; зневіра у собі; депресія; відчай; небажання жити; ушкодження частин тіла та внутрішніх органів різного ступеня тяжкості; переломи кісток, каліцтва і смерть; економічні втрати; **феномен соціальної естафети** (діти, які зростали в атмосфері домашнього насильства, схильні відтворювати таку модель поведінки у власних сім'ях); тощо.

Якщо ти зазнаєш домашнього насильства або є його свідком між іншими членами родини, **твоєї провини у цьому немає.** Відповідальність за насильство завжди лежить на кривдникові(-ці).

Війна не привід замовчувати насильство. Насильство не є нормою. Воно не повинно толеруватись за жодних умов. Навіть під час війни. Безпека в країні починається з безпеки в родині. Розірви коло насильства.

Більше інформації про форми домашнього насильства, міфи про нього, особисті історії постраждалих осіб та служби допомоги ви можете знайти на сайті інформаційної кампанії «РОЗІРВИ КОЛО»
<https://rozirvykolo.org/>

Якщо ти розумієш, що людина, яка вчиняє насильство до тебе, готова до спілкування і не завдасть тобі більшої шкоди, спробуй з нею поспілкуватися за допомогою «Я-твердження». Задай запитання, звертаючись до цієї людини: «Чи можеш ти мене зараз вислухати?». Якщо ти отримаєш позитивну відповідь, почни розмову.

Приклад «Я-твердження»

Коли я... (описати ситуацію або поведінку людини):

Мамо, тато... коли ти/ви на мене кричите, даєте ляпаса, звертаєтесь лайливими словами, забороняєте спілкуватися з друзями/подругами тощо.

Я відчуваю...(власні почуття і переживання стосовно ситуації)

Я відчуваю біль, страх, тривогу, хвилювання, погано сплю, відчуваю занепокоєння, плачу тощо.

Тому що...(пояснення, чому дії співрозмовника(-ці) викликають такі емоції, висловлення власних інтересів)

Тому що мені це неприємно, я прошу вас почути мене та не вчиняти до мене такі дії.

Ось чому я хочу/бажаю/хотів(-ла) би...(бажані зміни в діях співрозмовника(-ці)):

Ось чому я хотів(-ла) би виробити спільні правила спілкування, щоб ми чули одне одного та уникали неприємних ситуацій в нашій сім'ї.

Якщо особи, які вчиняють насильство щодо тебе, не йдуть на діалог та/або не дослухаються до твоїх слів, не мовчи, звертайся по допомогу до будь-якої дорослої особи, якій довіряєш (родичі, класний керівник(-ця), шкільний психолог(-иня), вчитель(-ка), директор(-ка), лікар(-ка), тощо).

Для консультації з питань запобігання та протидії домашньому насильству звертайся:

116 111 Національна «гаряча лінія» для дітей та молоді

childhotline_ua

Telegram CHL116111

116 123 Національна «гаряча» лінія (цілодобово, анонімно, безкоштовно)

1547 Урядова «гаряча» лінія (цілодобово, анонімно, безкоштовно)

Для повідомлення про випадок домашнього насильства, отримання захисту та допомоги звертайся:

102 Поліція

(048) 724 80 54 з 8.00 до 17.00 Служба у справах дітей

(048) 784 92 67 Центр соціальних служб Одеської міської ради (вул. І. Рабіна, 7)

Відповідальна особа з питань запобігання та протидії домашньому насильству Суворовської районної адміністрації Одеської міської ради **проспект Добровольського, 106**

(048) 777 25 17 Громадська організація «Громадський Рух «Віра, Надія, Любов»